

Den evige sannhetens hvite lys

Platon og Aristoteles var overens om at bak den fysiske verden eksisterer det en evig visdom, en kunnskap som mennesket på forskjellige måter har tilgang til. Men de var uenige om

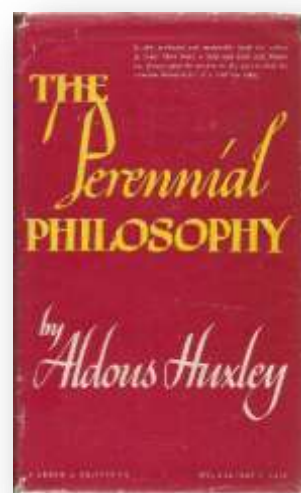
hvordan og på hvilke måter denne *Philosophia Perennis* skulle utforskes. Aristoteles mente at bare med empiri, gjennom systematisk observasjon av den fysiske verden, var det mulig for mennesket etter hvert å komme til innsikt om sin gudommelige opprinnelse. Han etablerte derfor grunnlaget for dagens naturvitenskap. Platon derimot, hevdet at gjennom intuisjon ville framtidens genier vise vei til idéenes verden bak den fysiske, og ved å søke den egentlige meningen med *Det Gode, Det Sanne og Det Vakre*, ville mennesket oppdage tilværelsens hensikt og mening.

I 2500 år har filosofer i Vest, kunstnere, musikere, poeter, matematikere, mystikere og vitenskapere, slike som Leibniz, Goethe, Einstein og Huxley, kjent hvordan eksistensen trykker på for at de skal komme til innsikt om *Sophia Perennis*.

Den som i vår tid har kommet nærmest til å bygge bro mellom Platon og Aristoteles, mellom spiritualitet og fysisk virkelighet, er Alfred North Whitehead. Han har i dag stor innflytelse på liberale teologer og naturvitere som kan skimte en felles opprinnelse. Han hevder at:

- ✓ Universet er en prosess der alt samspiller med alt annet, og evolusjonens drivkraft og retning går mot stadig økt kompleksitet.
- ✓ Da alt som eksisterer er i forandring, finnes det egentlig ingen faste "ting" eller objekt. Ting er bare språklige overenskommelser.
- ✓ Bare handling, altså verb – ingen substantiv.
- ✓ Alle handlinger er sammenkoblet i relasjoner – i årsak og virkning.
- ✓ Ingen "ting" eksisterer derfor i isolasjon, alt eksisterer bare i kontekst, i sammenheng med alt annet.
- ✓ Kontekst og samspill er derfor tilværelsens essens.

Dette stemmer forbausende vel med hva som kalles Hermetisme, en av Rosenkordorenen AMORCs filosofiske grunnpilarer.